

Mai nou mă trezesc râzând nervos din nimic. Așa, în taxiuri, pe la petreceri, prin supermarketuri, aiurea. Aflu câte-o chestie, descopăr câte-un detaliu, lucruri mărunte dar care mă fac să cred că m-am trezit într-o piesă de Vișniec sau de Beckett saau de Durang și mă ia cu tremurat, cu friguri și cu greață pentru că mi-e frică să nu fie adevărat. Mă ciupesc degeaba dându-mi seama că, deși sunt încă în lumea reală, există niște lucruri atât de absurde în cotidianul ăsta al meu încât mintea mea fragilă nu poate să le proceseze pur și simplu și atunci intru în panică pentru că nu înțeleg și nu pot să controlez ce nu înțeleg și nu pot să schimb ce nu controlez și nu pot sta fără să schimb ce nu-mi face bine și nu pot să nu intru în panică dacă nu mi-e bine și nu pot să schimb asta și atunci chiar intru în panică și tot nu pot să schimb nimic și atunci mă apucă tremuraturul și frigurile și greața și simt că nu mai pot și atunci râd nervos ba prin taxiuri, ba pe la petreceri, ba prin supermarketuri. Pentru că dacă n-aș râde nervos aș pocni pe cineva în cap cu ceva stupid și aleatoriu, cum ar fi o conservă de ton. Acum că mi-am terminat introducerea poetică, să trec la ce mă doare pe mine chiar înainte de a râde nervos. Pe mine mă cheamă Paula și am 21 de ani, o să fac 22 în februarie dar asta e mai puțin important. Eu tocmai am absolvit în 2013 Facultatea de Teatru și Televiziune, secția de Teatrologie/Jurnalism Cultural cu 8.99 ceea ce, recunosc, nu indică cine știe ce potențial, dar nu e nici tragic. Mie îmi place mult teatrul, că e artă vie și se face cu oamenii vii și e frumos și artistic și creativ și boem și așa mai departe. Mi-ar plăcea foarte mult să lucrez în domeniul teatrului, da' e cam greu. Sunt puține locuri de muncă, se eliberează rar posturi, trebuie să fii foarte bun ca să reușești să intri într-o echipă, e greu să ieși un start în sfera independentă etc. Știi toate astea și îmi dau seama că nu sunt nici foarte bună și că nu am nici prea multe șanse. E ok, o să încerc în continuare să lucrez în domeniu pentru că e singurul lucru care îmi place. Nu mă plâng, nu e ușor și nici n-ar trebui să fie, reușesc cei mai buni (teoretic). Eu continui să lucrez (pe gratis) ca dramaturg la orice spectacole pot, să îmi depun CV-ul când se scoate la concurs vreun post de secretar literar, să mai scriu câte-o cronică sau o piesă, să mai traduc un text, mai fac și-un masterat, da' de se întâmplă ceva. Până aici toate sunt bune și frumoase.

Din când în când însă mai dau de câte o anomalie în drumul meu epic către glorie. Cum ar fi asta:

ATENȚIE, POATE PROVOCA LEZIUNI!

Scris de Paula Dunca

Duminică, 02 Februarie 2014 12:42 - Ultima actualizare Duminică, 02 Februarie 2014 13:03

„Poestea merge mai departe/X și Y joacă-n deplasare

Înțeleg nevoia continuă a românului (a unor români – n.r.) de maneli-zare excesivă prin intermediul a tot ceea ce e la-ndemână (ziare, TV, radio etc.), de a aprecia manechine, dive și prințese, de a spune un ipocrit și mincinos „nu mai pot cu Drăgușanca!”. Dar fetele astea chiar fac o treabă mișteaux și-ar merita mult mai multă atenție decât... tocătoarele de bani ale moșnegilor și problemele lor existențiale, legate de țoale, mașini, cluburi și... buze. Buze... mari. Anul acesta, protagonistele spectacolului „Despre sexul femeii - un câmp de luptă în războiul din Bosnia” (X și Y) vor trece tulburătoarea poveste dincolo de hotare. Piesa scrisă de Matei Vișniec și regizată de Z se va juca în deplasare, la Viena (Austria) și la Roma (Italia). Pe X (Dorra) și pe Y (Kate) le puteți urmări sâmbătă, 1 februarie, de la ora 18:00, în spectacolul ce va trece gra-nița, „Despre sexul femeii - un câmp de luptă în războiul din Bosnia”. Prețul unui bilet este de 15 lei, iar locurile sunt limitate.”

Sau asta:

„Lucrezia”

Rolul principal al spectacolului de sâmbătă, 5 octombrie, ora 18:00, „Lucrezia”, are un numitor comun cu actrița care-l va interpreta: numele.

LUCREȚIA X, actriță la Teatrul Y din Z, va interpreta rolul Lucreziei, Lucrezia anului 1480, văzută prin ochii lui Victor Hugo, patru secole mai târziu.

În rându` lumii...

Aud și observ din ce în ce mai des cum că „cea mai importantă zi din viața unui om” este ziua nunții. Așa ceva?! Din atâtea lucruri bune pe care le poți realiza trăind atâtea zile pe plane-tă, ăsta e cel mai important?! Da’ de ce?!

Nu-i ceva ce poate face toată lumea? Nu-i ceva comun? Ai luat-o pe duduie sau l-ai luat pe giumbix, ați semnat hârțogăraiele, ați țopăit pe „dansu’ pinguinului” cu 200-300 de invitați (care a doua zi habar n-au la nunta cui s-au îmbătat!) și ăsta-i cel mai important lucru din viață?! Cam ce viață neînsemnată ar trebui să aibă acea ființă umană, ca să consi-dere asta? Da’ dacă

Scris de Paula Dunca

Duminică, 02 Februarie 2014 12:42 - Ultima actualizare Duminică, 02 Februarie 2014 13:03

divorțezi peste un timp și faci o altă nuntă...? Din nou cea mai importantă zi? Unii au mai multe zile importante în viața lor... Dincolo de asta, dacă ne uităm în urmă, cam prin secolul al XI-lea, vedem câte interese aveau la bază căsătoriile. De la alianțe strategice, stabilirea unor legături diplomatice și comerciale, până la controlul statului, din 1753. Chiar și acum, după sute de ani, multe căsătorii de fac din inte-res, atunci când soții sunt legați de... un certificat de naștere, dintr-o... greșeală de calcul, să zicem.”

Acestea sunt articole publicate de un secretar literar angajat cu carte de muncă. Am scos numele actorilor și regizorilor menționați pentru că n-au a face cu ideea. Respirați adânc și încercați să treceți de șocul inițial. Pentru că nu glumesc. Și se vor a fi cronici de întâmpinare (că asta publică un secretar literar, pe lângă comunicatul de presă, ca să promoveze un spectacol). O cronică de întâmpinare ar trebui să îi dea spectatorului câteva date despre produsul cultural în cauză, să-i creeze un orizont de așteptare și să îi spună câte ceva despre piesă, acțiune și personaje fără să îi divulge prea mult din spectacol, ca omul să știe cu ce se mănâncă și de ce dă 15 lei pe bilet. Poate că sunt eu proastă sau am o vendetă personală împotriva tipei care a scris articolele astea pentru că ea e angajată și eu nu, da' să mă trăznească ce zeităte vreți voi dacă am înțeles ceva din tot ce mi-a zis. Aș sta să fac o analiză pe scurt dar mi-e teamă ca psihicul meu fragil să nu cedeze. Nu, serios, am înnebunit eu? Asta înseamnă să faci meseria asta cu destul succes încât să câștigi o pâine din ea? Păi, în cazul ăsta eu sunt genială și aș fi putut să nu dau doi bani pe facultate și să mă apuc de ea din clasa a șasea. Înțeleg că unii oameni optează pentru o introducere, o meditație la nemurirea sufletului și la sensul vieții înainte de a trece la subiectul propriu zis, dar aici întregul articol ocolește cu măiestrie subiectul în totalitate. Articolele astea nu sunt luate de pe un blog, sunt publicate pe un ziar local la rubrica de Artă și Cultură și sunt semnate de SECRETARUL LITERAR al teatrului respectiv. Doar ca să lămurim, tipa nu le semnează doar în calitate de păpădie unică în galaxie, care cugetă în modul ei unic la sensul vieții, ci în calitate de secretar literar, de reprezentant al instituției respective. Da. E plătită lunar ca să scrie chestiile astea. Eu recunosc că nu sunt nici pe departe genială dar, jur, plătiți-mă jumătate din cât o plătiți pe tanti asta și vă promit că articolele mele o să includă și câte ceva despre spectacol o dată la trei fraze despre dansul pinguinului. Nu sună mai bine? Fac și eu un ban cinstit, mai promovăm și spectacolele, mai menționăm și câte ceva despre ce se întâmplă în ele, poate citește cineva și se hotărăște că vrea să meargă și pac, facem niște bani în plus pentru cultură. Și pentru că sunt fată de treabă și știu că nu e ușor să fii o păpădie unică în galaxie, promit că din primul salariu îi cumpăr lui tanti asta un domeniu pe net ca să poată scrie despre ce vrea ea. O să fiu cea mai avidă cititoare. Numai să nu mai semneze cu funcția, că mi se rupe sufletul.

Gata, am terminat. Mă simt mult mai bine. Nici nu îmi pasă dacă am uitat să pun virgule sau dacă am scris fraze mult prea lungi. Aparent orice se poate. Până la următoarea premieră s-ar putea să nici nu mai râd nervos dacă totul merge cum trebuie. Mă mai macină o singură chestie: ce mama naibii e un „giumbix”?

Cum râd nervos la diploma mea de licență sau de ce toate titlurile mele aduc a Vișniec (Autor: Paula Dunca)

Scriș de Paula Dunca

Duminică, 02 Februarie 2014 12:42 - Ultima actualizare Duminică, 02 Februarie 2014 13:03

AUTOR: PAULA DUNCA

1 februarie 2014